

La barca vella

Maria Ibars

Veig una barca, mitja dins l'aigua,
tornant esguits com si plorara.
Perquè és tan vella ja no fa falta.
La barca està sempre varada.
En jorns de bany sent l'estiuada;
la xiqueria la pren per banda.
Avui és palau del rei que mana;
demà, castell; després, muralla.
Lluiten els nens. Vençuts, a l'aigua !
I el cabdill queda sol en la barca.
Com un rellamp la glòria passa
que prompte els altres fan motinada
i els rep la mar altra vegada
amb l'aldarull de la xicalla.
Trista nau, sempre a la vora
de la mar que te gronsava !
Pobra nau ja descosida !
Trista nau, ans capitana !
Es compren a vora teua
fonda tristor de nostàlgia
per les llargues travessies
en què fores envejada.
L'alegria dels infants
sols llisca per tu, sols passa;
no et dóna cap caire nou,
ni llur plor, ni llur riada.
Ets, per mi, commovedora
si et sent cruixir encallada
tan sola, trista i negrenca
amb tes enyors per companya.
Aleshores crec que em parles
d'un triomf o d'una borrasca.
Ah, velles barques,
sou com els avis que vora el foc
ens fan contalles.